

Familie Alfred Löwenstein, van-Delden-Str. 12

"Leer-Löwenstein" werd de familie door de tijdgenoten in Ahaus genoemd. Vader Alfred Löwenstein (jg. 1870) had een leerlooierij en een groothandel in leer en schoenmakersmateriaal; hij verkocht deze spullen aan schoenmakers in de regio: zoolleer, bovenleer, naaimachines voor leer, hakken, spijkers, garen, schoenpoets e. d. Omstreeks 1910 werd het woon- en zakenpand aan de Ulmenstraße (later van-Delden-Straße) gebouwd.

Alfred Löwenstein was in de joodse gemeente heel actief, enkele jaren was hij ook voorzitter.

Alfreds vrouw was even oud als hij, zij heette Hedwig met haar meisjesnaam Katz en kwam uit Vacha in Thüringen. Tussen 1899 en 1914 werden hun zeven kinderen geboren: Bertha, Martha, Else, Regina, Lydia, Max en Ruth. De enige zoon Max (jg. 1909) werd maar twee jaar en overleed al in 1911; zijn grafsteen op de joodse begraafplaats heeft de vorm van een open boek.

De opleiding van hun dochters was voor Löwensteins blijkbaar heel belangrijk. Alle dochters zaten op het Canisiusstift, een katholieke school voor meisjes, en volgden een degelijke beroepsopleiding. Dochter Else studeerde scheikunde en verwierf een doctorsgraad. De oudste dochter Bertha deed een deel van haar opleiding tot secretaresse in Engeland, later runde ze het kantoor van haar ouders. Zeker maakte deze tijd in het buitenland later onder het nazi-regime een besluit tot emigratie wat makkelijker. De oude schoenmaker Gerhard Held wist nog in 2007 te vertellen: "Ik was na 1933 met mijn vader Bernhard Held bij Löwenstein om wat spullen voor onze zaak te kopen. Toen zei mijn vader: "Alfred, die hebbt nix gudds vör." Alfred Löwenstein antwoordde: "Ach, Bernhard, et is noch nich aller Dage Obend." Toen kwam dochter Bertha en uitte: "Maar vader, misschien zijn we nog een blij, als wij Duitsland mogen verlaten."

Alle zes dochters overleefden door emigratie naar verschillende landen, over hun verder leven es tot nu maar weinig bekend. Na de oorlog deed Bertha vanuit Engeland voor haar zusters alle zaken in verband met vergoeding van verloren eigendom.

De ouders waren echter in Ahaus gebleven, op hun leeftijd wilden zij niet meer emigreren. Maar in de pogromnacht werden hun woning en zaak leeggeroofd. Het echtpaar vluchtte naar de zolder en hield zich daar schuil. Zij verkeerden in shocktoestand toen zij later naar het ziekenhuis kwamen. Net na het kerstfeest 1938 verlieten zij Ahaus en gingen naar Maastricht in Nederland. Hun dochter Bertha verkocht huis en zaak in het voorjaar van 1939 voor ook zij emigreerde.

Na de Duitse bezetting van Nederland in mei 1940 werd het voor het echtpaar Löwenstein weer gevaarlijk: Vanuit Kamp Westerbork werden ze allebei op een leeftijd van 73 jaar naar het vernietigingskamp Sobibor in Polen gedeporteerd. Net na hun aankomst op 20 juli 1943 werden ze vermoord.

In 2005 werden twee "Stolpersteine", struikelstenen, voor Alfred en Hedwig Löwenstein voor hun voormalig huis aangebracht, een derde steen herinnert aan hun zes dochters, die overleefden.